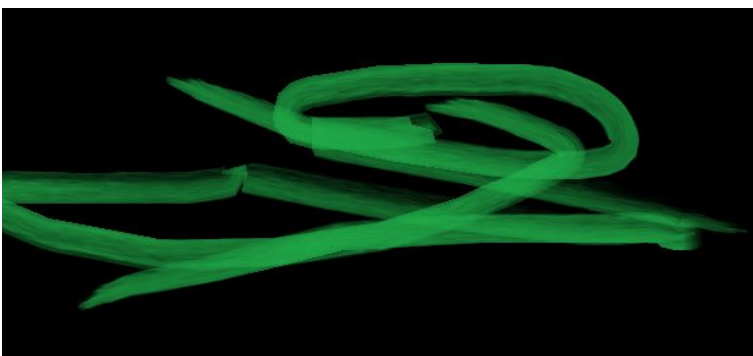

**Quinze
poetes
conquencs
i
camptarragonins**

Ales pàgines que segueixen, es recull el mot i el sentiment manifestat amb la poesia de quinze persones -homes i dones- de les comarques tarragonines, d'aquestes terres que reberen amb plenitud la petjada enriquidora de la cultura llatina, base del què amb el pas del temps, i els moviments poblacionals de tot tipus, han conformat unes societats locals que, amb els seus trets identificatius propis, han mantingut una fesomia que els ha fet caminar plegats en una història llarga i densa.

La selecció de representants de les quatre comarques (Alt Camp, Baix Camp, Tarragonès i la Conca de Barberà) o el que seria més genèricament el Camp i la Muntanya, aquella línia geogràfica que va de mar a muntanya i a l'inrevés, per on han circulat el comerç i els intercanvis de tota mena, ha estat establerta sense cap mena de projecte previ per part dels responsables d'aquesta publicació i, com el mateix gènere poètic, ha sorgit amb espontaneïtat, fruit de la premisa intercomunicativa que hem fet esment, a voltes amb allunyaments i desencontres, però més aparents que reals en la manera de pensar i actuar dels habitants d'aquest territori. En realitat, sigui pel que sigui, els membres del teixit, podríem dir cultural que ens ocupa, sabem de l'altre, d'aquell amb qui coincidim o bé divergim a l'hora de les nostres preferències en manifestar per escrit allò que ens sotraga les emocions i els sentiments. D'aquest coneixement, doncs, en són les «imatges» que reflecteixen una realitat literària genuïna.

En l'aportació dels quinze representants no s'hi cerquen ni un bri les comparació de qualsevol mena, no hi ha encotillaments, no hi ha normes establertes que diferenciïn les edats, la formació, els temes, els estils, no, no; aquí tothom té un sentiment més o menys pregon i, a l'autor o al poeta, només li cal posar la paraula que estructura la idea. El lector, ho comprovarà en el discórrer del seu viatge prospectiu acompanyat de cadascun dels poetes.

La varietat poètica que es desgrana a les divuit pàgines que segueixen vé complementada per una aportació plàstica plasmada en la transformació aleatòria, en cada una de les poesies, del fragment de l'obra «*símbols i emocions*», un collage de l'artista bagenca Isabel Vila Prat.

En el terreny més vistent de l'estètica gràfica, s'ha defugit dels cànons que solen emmarcar les edicions dels corpus poètics de molts autors. De manera volguda hem interaccionat amb els colors verds, amb els símbols i amb els fons de pàgina, perquè poesia també és això, una manifestació defugible d'etiquetes, una aventura personal que cadascú transmet a la seva manera, i, en paraules de Cocteau, un instrument de precisió i un tret a llarga distància, però, a més a més, i de forma molt significada, la poesia la fa en bona mesura la interpretació de cada lector, en cada moment i en cada estat d'ànim.

Quan surto a caminar a l'hora del crepuscle

per revisar l'estat de cada tros de terra,
el creixement dels arbres i els arbusts,
sense pensar-hi, espero l'esquiva companyia
de la guineu, que sempre està pendent
de les meves anades i vingudes en aquesta hora baixa
decideix de mostrar-se'm i s'acosta només a una distància
prudent i agosara alhora, debatent-se
entre la por i l'afecte, si en podríem dir afecte
a l'esperança d'un mos i el reconeixement
que quan sóc per aquí deixo les restes del sopar
al peu d'un garrofer pensant en ella. Ara que sóc aquí
retrobo aquest vell vincle entre jo i la guineu
i amb els arbres i les petites peces de terra treballada.
Me n'aniré de nou i el país que m'aculli
serà desert d'aquestes relacions
i jo estaré més sol, encara que no pensi
en tot això. Ni enyori la guineu ni els arbres ni les plantes
que s'hauran quedat aquí, esperant el meu retorn.

XAVIER AMORÓS CORBELLA

Reus (Baix Camp), 1960

Llicenciat en Dret. Ha publicat més de deu llibres de diferents gèneres: poesia, novel·la infantil, narrativa, i ha obtingut diversos premis literaris: Martí Dot, de Sant Feliu de Llobregat, Festes Pompeu Fabra de Cantonigròs de poesia, Vila de Vallirana-Josep M. López Picó de poesia, Decàlia de Valls, Recull-Maria Ribas i Carreras de poesia, Ciutat de Tarragona-Ramon Comas i Maduell de poesia. Ha col·laborat en diverses publicacions de caràcter col·lectiu.

PARADA I FONDA

He fet nit en una fonda de Xerta,
vora l'únic gran riu de la terra,
en un lloc on comencen a fallar-me els sentits
perquè es van diluint les aromes que em guien.

Ací el gran moribund fa frondosos els plàtans urbans
i declara, per la veu de la gent
que sona amb vius accents
de riberes llunyanes i entranyables,
com és capaç d'unir.

El veig, sí, certament, com una via principal abandonada,
i, sobretot,
com una gran riquesa que es desagna per la incúria dels altres
i escarneix la trista i dilatada sequedat que l'envolta.

He fet nit en una fonda de Xerta,
vora l'únic gran riu de la terra,
molt a prop i molt lluny del meu mar sense boires.

Ja no passen, és clar, els carros enormes i lentíssims,
ni queda cap esment dels traginers nocturns i fantasmals.

Però l'hostal rep, encara, el vianant
amb nobles benvingudes altíssimes de sostre,
i ignora els rodmons atrets per cartells virolats,
per la feblesa del diner reblat fora de casa

XAVIER AMORÓS SOLÀ

Reus (1923)

És Premi Nacional de Literatura (1983) de la Generalitat de Catalunya, Premi Santiago Rusiñol (1958) als Jocs Florals de la Llengua Catalana, celebrats a Mendoza (Argentina). Ha publicat en periodicitat setmanal diversos articles periodístics. Guardonat amb el Memorial Gabriel Xammar (1998). Fill il·lustre de Reus i Soci d'Honor del Centre de Lectura d'aquesta ciutat. La ciutat de Reus donà el seu nom a la Biblioteca Central. L'any 2004 la Universitat Rovira i Virgili el nomenà dictor *Honoris Causa*.

RETRATS**IX**

Hem caminat pels espadats cantelluts
i la vida ens ha fet així:
aspres, atents a l'ensopegada,
que vindrà,
malfiats, prestos al traïr, que veiem clar,
el traüt per consigna,
admiradors de la gesta folla
i somiadors de victòries i revenges.

Hem venut el nostre bé a canvi de cobrar
amb la moneda del mal aliè,
del veí que no hem estimat
des de l'ancestralitat de la roda del temps.

I així hem conviscut, entre odis ocults,
amb somriures histriònics,
amb mots encoratjadors
i fets vergonyosos i colpidors

(Retrats. -Sèrie en sèpia-)

JOSEP M. CARRERAS VIVES

Montblanc, 1950). Ha cursat estudis universitaris de Ciències de la Informació i de Dret i laboralment ha dedicat una part considerable de la seva vida a l'ofici d'impressor. Fundador de la revista montblanquina *Espitllera* i *Podall*. Ha col·laborat diverses publicacions.

INEXORABLEMENT

Hi ha una dosi de necessitat
en la tristesa, tota
la tristesa del món embolcalla, a voltes,
la necessitat.

Tristes llambordes refan
sempre més fràgil aquest pont
des dels meus ulls als teus.

Com esquivar-les quan,
adelerat, el travesso.

Altres passes ja han extraviat el camí
cap a allò que érem, quan tot el que som

s'assembla massa a la trèmula
flama d'aquesta espelma.

Creieu-me, finestres he tapiat, mur
m'he alçat per protegir-la.

Però és la mateixa flama
la que va fonent la cera.

PEP CIVIT MATEU

Montblanc, 1958

Mestre d'ensenyament primari i lletraferit inguarible. Ha exercit la docència a Prades, Cornudella de Montsant i, en l'actualitat, a Blancafort. Com a poeta ha guanyat diversos concursos literaris com ara el Miquel Martí i Pol de poesia, el certamen Alella a Maria Oleart, el Sant Celoni... Li han publicat, fins el moment, una onzena de títols, el darrer correspon al llibre «Destí» (Témenos Edicions), poemari guanyador del premi Josep Fàbregas i Capell, Vila de Sallent, 2014.

CAMISA NOVA

La camisa nova no queda bé
amb les teves arrecades: no sé
què fer, on 'nar, quan no et tinc prop dels ulls,
quan no hi ets si m'assalta el jo que em sóc.
Amb la camisa nova no hi combines.
És cruel, la moda, i el temps que passa
tant si ets aquí com si ets allà, la llosa
que ens és el temps, m'obliga a aprendre els gestos
del qui comença a oblidar, a vestir
les camises que no has desbotonat.
T'enyoro i no sé on vaig, sense arrecades,
amb aquesta camisa de ser una altra.

Utrecht, 2016

GLÒRIA COLL DOMINGO

(Riudoms, 1988) música i poeta catalana. Cursa estudis superiors de violoncel. Entre els seus guardons, destaquen l'accèssit al Premi Gabriel Ferrater de Poesia de Reus (2009) i el primer premi al 13è Concurs de Poesia Curta de la Universitat Politècnica de Catalunya (2010). El 2013 va rebre el 49è Premi Amadeu Oller per autors joves inèdits amb l'obra *Oda als objectes*. A més, publica relats curts a la revista del Centre d'Estudis Riudomencs *Lo Floc*.

<< No estimo res més, excepte l'ombra viatgera d'un núvol>>
Salvador Espriu «Cementiri de Sinera»

L'AIRE S'HA ENDUT

L'aire s'ha endut,
 les cendres del que fórem
 o potser no fórem mai.
 Miratge encès d'ulls adolescents.
 El vent s'emportà -mar endins-
 el nostre veler i nosaltres, dorments,
 atrapats per la inconsciència dels cadells,
 d'estar lligats a les costums.
 Inútil sortejar l'obstacle de la convivència
 per abraçar el silenci i la crua solitud,
 malgrat les faules i els somnis
 que encara ens acullen.

MONTSE FARRÉS

REUS (Baix Camp)

De pares catalans (Vigo 1953), filla de marí mercant, es va traslladar amb 9 anys a Reus, fent seva aquesta ciutat. Al 2013 coordinà el llibre-homenatge Jaume Juan Magriñà, *cor jazz*. És activista cultural, membre d'un col·lectiu de teatre, organitza actes on l'element principal és la poesia, amb què ha obtingut diversos guardons arreu de Catalunya per poemes inèdits: Antoni Massanell, XXVI Poesia Inèdita Salvador Espriu, Francesc Martí Queixalós, Reina Margarida de Prades. Molts dels seus poemes han estat publicats. Silva-editorial ha publicat al febrer (2014) el poemari *Converses amb ningú*, seguit al desembre del mateix any *Mentre la llum declina*

SI VÉNS

Bevem, amor, bevem, tot a l'oblit convida! Estances.
OMAR KAYYAM (1040-1132), poeta persa

Si véns et faré un jaç farcit de pàmpols d'or,
per llençols un cel blau i per coixí el meu cor!
Serem argila fosa vora les llicorelles,
terrossos nus de fang colgats per les estrelles!

Beurem petons de vi (dolç most, morats gotims,
petits mugrons divins) besant-nos amb esclat,
riurem libant dels ceps el nèctar fermentat
xerricant de la copa embriacs regalims.

Macabeu, parellada, moscat de gra petit,
ull de llebre, garnatxa: roig robí, pàl·lid vesc,
màgica aroma; mes, gaudim d'un trepat fresc
que dóna empenta al cos i alegra l'esperit!

I quan l'alba ens sorprengui, véns-te'n sense dir re,
només moll un «t'estimo» dels teus llavis, potser...
Que t'acaroni l'aura, sospirs del meu alè,
viuré del teu record, del teu amor viuré.

I si l'atzar un dia et retorna als carrers
de la vila, no em cerquis errant sense destí...
que em trobaràs rondant tavernes i cellers,
pubs, antres, bars i clubs assedegat de vi!

JOAN FOGUET COLL

Montblanc (Conca de Barberà), la vila on vaig néixer el 1965, i es Migjorn Gran (Menorca), el poble on, per vincles familiars, passo bona part dels estius, guarden la majoria dels records de la meua vida. A més, he viscut a Tarragona, Barcelona i Vielha. Sóc llicenciat en filologia catalana i treballo de professor de llengua catalana i literatura a l'Institut Jaume Huguet de Valls. Tinc tres fills: l'Alba, el Josep i la Mar. L'any 2009 vaig guanyar el Premi Puigcerver de poesia, corresponent al XLVI certamen literari i d'assaig de la vila d'Alforja, amb el poemari *Pluja d'estels*.

VINE AQUÍ! ESCOLTA! NO SENTS?

Vine aquí! Escolta! No sents?
Bramant dalt de la muntanya
i assotant la dèbil canya
baix el riu, el crit dels vents,
tremolós, desesperat,
que demana llibertat

Mira aquest mar gegantí:
Sent? Les ones es revolquen
i sobre la platja volquen
aquest crit que fa patir
tremolós, desesperat,
que demana llibertat?

Contempla com el clar cel,
negre es torna en un moment
i des del seu firmament
a l'espai fa un crit, amb anhèl,
tremolós, desesperat,
que demana llibertat?

Acostat prop d'aquest foc!
Sents com furiós crepitant,
a l'aire irat va llençant
un crit, creixent poc a poc,
tremolós, desesperat,
que demana llibertat?

I ressona per tot arreu
travessant l'ample espai blau,
talment la més lleugera au,
un fort crit amb aspre veu,
tremolós, desesperat,
que demana llibertat

I no el sents tu, oh germà,
que dius que ets bon català?

Estiu de 1945

JOSEP M. GINÉ ROSELLÓ

MONTBLANC, 1925 (Conca de Barberà)

VALLS, 2014 (Alt Camp)

Va viure a Montblanc la meitat de la seva vida i fins el seu traspàs residí a Valls. Advocat de professió. Conreà diversos gèneres de la literatura.

A UN ERITRÒCIT

Ets un soldat de vida dins d'un exèrcit gegant,
Baixes veloç per un torrent, enmig d'una tempesta.
Quan a la vall arribes, a la muntanya vas fins a la cresta.
Minúscul ets si et veuen. Però si et miren, com un atlant.

Passes pels viaranys més amagats,
Menut, sorrut, mudes de forma a la teva voluntat.
Dónes tombs i tombs, sense cap punt concret marcat.
Corres incansable, com els cavalls desbocats.

Si estàs amb mi, no et sé trobar.
Si t'atrapo, t'esmunys.
Al teu dictat les nits se'm fan eternes.
No estàs content si no em fas exacerbar.

I, quan massa feble per acudir rabent a la batalla,
La barca de Caront et porta al teu destí,
La teva essència lluita per no arribar a la fi,
Doncs, en el pòquer de la vida, sempre ets a la baralla.

Tarragona, 1 i 12 de març de 2016

POLICARP HORTOLÀ

Badalona, 1958

És biòleg i Investigador Ordinari de la Universitat Rovira i Virgili (URV).
Actualment està adscrit a l'Institut Català de Paleoecologia Humana
i Evolució Social (IPHES).

Col·laborador habitual de la revista *Podall*.

L' ARA

No és ara per l' ara
Indefectible,
que passarà per sempre.

És per aquest ara de llim i boca pastosa,
per aquell després colgat
que endebades desenterro.

HELENA MARTÍNEZ FERRERUELA
CAMBRILS (Baix Camp)

Helena Martínez Ferreruela, llicenciada en Filologia Hispànica i en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona. Treballa com a tècnica per al Consorci per a la Normalització Lingüística des de l' any 1992, al Servei Local de Català de Cambrils d' on és la responsable. Ha estat professora -tutora de Literatura Espanyola i Crítica Literària al Centre Associat de la UNED a Tortosa, des de 1988 i coordinadora de l' Aula Universitària de la UNED, a Cambrils del 1997 al 2015.

TURJIMAN

A partir de *Torsimany*, de Francesc Parcerisas

Cal el finíssim olfacte del gos
per a trobar l'os enterrat
a dins del cercle fètil
demarcat amb orins,
la fretura de les urpes
que escarbolen el silenci
del terreny, la fam que empeny
a persistir en l'avidesa
del rosec, la lenta
digestió que n'assimila,
a poc a poc, el moll.

Quina bèstia inusitada,
pretèrita o bé estrangera,
deixà aquí aquesta penyora
en temps immemorials?
Amb quin gest corria o caminava,
o feia el cau per agombolar-hi les cries,
o estenia les ales al cel d'aquest paratge?
Amb quin cant o bramul s'aparellava,
o lamentà el seu exili o extinció?

Per què, la melangia
amb què el llop udola
aquesta nit al cor del bosc,
maldant per trencar l'ou
tan ple d'aquesta lluna
que sorgia, a Kasuga,
del cim del mont Mikasa,
i ara ha vingut a pondre's
a l'alba dels meus aspres?

JORDI MAS LÓPEZ

SANTA COLOMA DE QUERALT (Conca de Barberà)

ha publicat els llibres de poemes *Autoretrat amb esfinx*, *Horus al desert*, *Sema* (XXIX Premi Senyoriu d'Ausiàs March), *Arpa de boca* (amb il·lustracions de Marcia Yáñez) i *Febrer* (LXIII Premi Octubre de Poesia, amb fotografies de Marcelo Aurelio). Ha traduït diverses obres literàries, tant clàssiques com contemporànies, del japonès al català. Com a professor de la Facultat de Traducció i d'Interpretació de la Universitat Autònoma de Barcelona, on imparteix classes de llengua i literatura japonesa, ha publicat el volum *Josep Maria Junoy i Joan Salvat-Papasseit: dues aproximacions a l'haiku* i diversos articles acadèmics centrats, principalment, en el conreu de formes poètiques japoneses en català. Ha editat, també, els volums col·lectius *La tanka catalana* i *L'haiku en llengua catalana*.

LA SARDANA

La sardana és la dansa
més bonica que s'ha escrit:
cantar-la ens omple de joia,
ballar-la el cor de neguit.

És talment una senyera
que enarbora tot sonant;
és tant dolça quan es canta
com alegre si està ballant.

El flabiol amb veu clara
ens avisa decidit,
el sardanista es prepara
els músics atents per seguir.

Les mans van lligant la rotllana,
la cobla ens retrona a dins
i els braços com més enlaire
ens fan sentir més units.

L'anella amb somriure alegre
segueix amb pas ben humil,
les faldilles voletegen
tot seguint el tamborí.

Després tot va molt de pressa,
tots sentim aquest neguit:
els peus ni toquen a terra,
el cor del pit vol sortir.

«Dos de curts» diu la tenora,
«dos de llargs» el flabiol,
«dos i fora» una veu forta
que alhora ens fa acabar a tots.

I ja quan aquesta dansa
toca l'últim que està escrit
tot ens sembla que és més fàcil,
la màgia ens ha envaït.
Que embolcalla la sardana
que ens remou de fora a dins:
sentim la terra més nostra,
sentim que som més d'aquí.

Catalunya n'és la mare
i ho pregon a als quatre vents,
del Pirineu a la plana,
de llevant fins a ponent.

Cantem plegats la sardana
escoltem el què ens vol dir:
parla d'amor, parla de festa,
de somnis i de neguits.

La sardana nostra dansa,
t'estimem i et salutem,
cantant els ulls s'humitegen
d'alegria i d'agraïment.

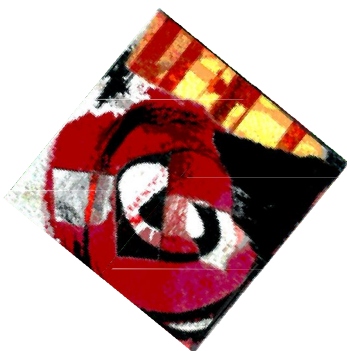
MONTSERRAT MASDÉU COSTA

LA SELVA DEL CAMP (BAIX CAMP)

De jove s'inicià, de la mà del seu pare, en la lectura en veu alta de textos en català, recollits a la revista local *Adesel*, on s'hi podien llegir notícies d'interès, contes i poemes de selvatans com Ramon Basi i Rabasa, Ventura Gasol o Mossèn Ramon Muntanyola, que també residí a la Selva. A part d'aprendre a llegir el català prohibit a l'ensenyament, aprengué a donar entonació a la lectura i probablement aquí començà la seva afició per la poesia i més tard el gust a escriure'n de pròpies. Resideix a l'Espluga de Francolí (Conca de Barberà),

RUGEIX LA TEVA VEU

Mar, sóc al teu costat
 per abillar-me amb els teus esquitxos,
 em fondré amb el blau
 de la teva aigua infinita
 perquè et deixis amoixar
 amb els meus peus descalços,
 deixant petjades a la sorra
 que vas esborrant.
 A glops voldria abeurar-me
 i ofegar les quimeres presents.
 Etern, en perenne transformació,
 no captes el desencís
 que en el meu cos habita,
 ni sens el crit
 que acompanyo amb el vent.
 Ignores els laments de les meves paraules
 que s'han barrejat
 amb les crestes de les teves onades.
 Rugeix la teva veu,
 captivant el meu astorament
 i m'acompanya durant les hores tristes
 d'una vellesa que avança
 amb bastó d'ivori.
 Asseguda a les roques,
 davant de la teva immensitat,
 retornen a la meva ment
 les memòries dels temps passats.
 Mentre les ones van i venen
 vull deixar escrits tots aquests versos
 dins una ampolla de vidre,
 i llançar-la ben lluny,
 fins que arribi a una illa
 i es trobi amb algú
 que travessat per la nostàlgia,
 com jo mateixa,
 els vulgui llegir.

ENRIQUETA MOIX MARÉ

Montblanc, 1961. Col·labora en publicacions locals. Rebé el primer Premi Grau Miró de *Haiku* de Barcelona (2006 i 2007), 1r Premi al concurs de poesia Vimbodi i Poblet (2013), 1r Premi de poesia al XXIX Certamen literari de Foment Martinenc (2014). Ha publicat els poemaris: *Empremtes al glaç* (2008), *Esglaons de pètals* (2009), *Capvespre al parc* (2010), *Mis pies descalzos* (2011) *Una diva entre boires* (2013), *Efectes col·laterals* (2014), *Remembrances d'una existència* (2015) . Té editats relats i poemes en llibres col·lectius i antologies.

L'ESCAPADA

Fugíem de la calor.
Coll de Lilla amunt,
com un via crucis lent.
A l'entrada del poble,
els plàtans en fila
ombrejaven l'asfalt
que es desfeia.
Era com arribar al paradís
sense normes,
ple de jocs al carrer.
Montblanc ens rebia
dins una muralla de silenci.

La caseta, tancada tot l'hivern,
amb una gran clau,
ens obria porta i finestres.
Els grills eren l'orquestra
pels marges del carrer,
ple d'olors solellades,
per a on sortien els carros
cada matinada, trepitjant
les pedres del nostre despertar.

Vestíem les nines
dins els racons d'ombra,
amb retalls de colors
cosits amb puntades d'or.
Les migdiades eren llargues
damunt els cobrellits.
L'aigua fresca rajava
del càntir de la vida.

Al vespre sortíem
a la fresca del carrer
sota el cel estrellat
de lluna blanca.
Fent rotllana al tombant
d'una síndria vermella
com el sol amagat
a les muntanyes de Rojals.
La son i el cansament,
ens apagaven les veus
com als coloms, les ales.

M. JOSEPA PONS PONS

Tarragona, 1942 (barri del Serrallo). Llicenciada en Farmàcia.
De formació poètica autodidacta, gènere amb el què s'inicià amb la lectura durant les llargues hores de servei a la farmàcia, passant a l'exercici amb la col·laboració a la Revista de Federació Farmacèutica als anys vuitanta. Assistí a diferents cursos de català a Omnim Català, i obtingué el nivell de Normalització Lingüística a la Facultat de Lletres de Tarragona. Col·laborà en el llibre «La finestra», una idea del Dr. E. Sánchez Cid i de J.M. Contijoch (2002). Va escriure el pròleg de «Del Cap de Creus a la Franja» d'E. Sánchez Cid (2003). Actualment, forma part del taller de poesia de la CFA JOSEPA MASSANÉS, de Tarragona, on preparen la publicació d'un recull de poesies entre els alumnes i professors per al proper mes de juny.

PREGÀRIA DE MARE

Plouen morts damunt dels morts,
s'estavellen els cels esperançats
damunt les mars blanques
i els camins s'omplen de cendra fosca.
Resistir per no viure com no visc
entre la difusa memòria dels meus albats
i els fills morts xops de sang i de fam.
La derrota i el desconsol inunden
els camps dessolats sense llaurada.
Pluja de tristesa, carn desvalguda,
ulls desfets sense mirada, l'absència.
La terra fa olor de mortalla freda!

La vida s'arrapa perquè és vida,
m'agenollo perduda clamant pietat:
misericòrdia Senyor Déu dels cels
allunyeu-nos de tanta desventura,
de la ràbia contra els murs desfets,
contra l'esperança esparracada.
Per la memòria dels meus fills
deslliureu-nos de la crueltat de cor agre
i de la parla de les armes despietades
que han dessolat la faç de la terra.

No em doneu consol, no hi ha conhort
per dona nada plorant en l'amargura
els seus caríssims fills, ajaçats
per sempre en la fredor del fossar.
No convertiu els meus morts en herois,
serveu-ne el record fins que us arribi el dia.
L'oblit renega de la desolada veritat
que hem de guardar per sempre més:
la sacrílega maldat dels poderosos,
malignes malfactors que causen turment
per enrunar els lliures volers dels pobles.
Poseu-hi el cor, i en aquest trànsit dolorós,
Senyor Déu dels cels, en la vostra clemència,
acolliu els nostres fills, com flors de tendresa
i doneu-nos llum en els dies i els segles
perquè la terra esdevingui la petita pàtria.

Josep Santesmases i Ollé
(31 de maig de 2014)

2014. ESPERANÇA DE MARE

Tenen por. Una basarda immensa
inunda els camps de l'antic imperi.
La por de perdre les prebendes
mentre vomiten mots de fum greixós.
Ai!, els poderosos que esclafen fins a la fi.

La por dels hereus del poder de la por,
admirats amb la rànica història
i els fets antics de violència condensada.
Hereus de memòries falses!
Han mudat les armes per les lleis,
rabiüdament programades
per ofegar les nostres veus,
mentre corren rius de tinta pagada.
Premien ventres mesells sense pensa,
odien la meua llengua perquè és cultura.
Diga'm quina nació defensen?

L'esperança és meua,
per la carn del meu ventre,
amb el cor de la meua ànima.
L'esperança és vostra,
per una terra inclusiva, sense crosses.
Crido les pluges que amaren els camps
i el sol que acarona la terra.
Ompliu els camins de cors lliures,
i les mars de vaixells de veles inflades.

Que els nostres fills, sempre,
i els fills dels nostres fills,
sàpiguen que la llibertat
tothora la guanyem nosaltres.
Ningú pot donar el que no és seu,
ni pot prendre el que no li pertoca.

No tinc por ni temor. De res.
Només de ser serventa
maltractada a casa meua.
Només de que em dictin
com han de viure els meus fills.
He salpat amb el vaixell de l'esperança
i sé que ara és l'hora que la terra
esdevingui la petita pàtria.

JOSEP SANTESMASSES OLLÉ**VILA-RODONA (Alt Camp)**

Obres publicades:

Riu Avall. Recull d'articles (1986-2002), (articles) *Santes Creus i les terres del Gaià. Proses pintades*. (il·lustracions de Joan Cunillera), 2006. *Viatge literari per la vall del Gaià. Les terres altes*, 2008. *El món des de l'Agut*, 2011. *Quarts i hores I, Societat i política*, 2012. *Ai fill que no et regalimi la salsa!* (contes), 2013. *Entre el cel i la terra*, (poesia il·lustrada), 2013. *Nadala del Portal*, (poesia), 2013. *Quarts i hores II. Terres, llocs i paisatges*, (articles), 2014. *Gramàtiques de tardor*, (poesia), 2016.